

॥ ४ ॥ ५ ॥ अंगहे भ्रातः ॥ ६ ॥ दीनदीनवत् दीनादपि दीनवत् न तु तथा पुत्रस्यान्यत्र नीतत्वात्सा च योगमायेति ज्ञातत्वात् याचितोऽपि आचिच्छिदे
हस्तात् आकृष्य जग्राह ॥ ७ ॥ अपोथयत् बलेन चिक्षेप ॥ ८ ॥ सद्य एव देवी भूत्वा ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ कृपणानिति अन्यान् शिशून् हनिष्य

तमाह भ्रातरं देवी कृपणा करुणं सती ॥ स्तुषेयं तव कल्याणस्त्रियं माहंतु मर्हसि ॥ ४ ॥ बहवो हिंसिता भ्रातः शिश
वः पावकोपमाः ॥ त्वया दैवनिष्ठेन पुत्रिकैका प्रदीयताम् ॥ ५ ॥ नन्वहं ते ह्यवरजा दीना हतसुता प्रभो ॥ दातु
मर्हसि मंदाया अंगे मां चरमां प्रजाम् ॥ ६ ॥ श्रीशुक उवाच उपगुह्यात्मजामेवं रुदं त्यादीनदीनवत् ॥
याचितस्तां विनिर्भत्स्य हस्तादाचिच्छिदे खलः ॥ ७ ॥ तां गृहीत्वा चरणयोजातमात्रां स्वसुः सुताम् ॥ अपोथय
च्छिलापृष्ठे स्वार्थोन्मूलितसौहृदः ॥ ८ ॥ सा तद्वस्तात्समुत्पत्त्य सद्यो देव्यं वरंगता ॥ अदृश्यतानुजाविष्णोः सा
युधाष्टमहाभुजा ॥ ९ ॥ दिव्यस्रगंबरालेपरत्नाभरणभूषिता ॥ धनुःशूलेषु च र्मासि शंखचक्रगदाधरा ॥ १० ॥
सिद्धचारणगंधर्वैरप्सरःकिन्नरोरगैः ॥ उपाहतोरुबलिभिः स्तूयमाने दमब्रवीत् ॥ ११ ॥ किं मया हतयामं दजा
तः खलु तवांतरुत् ॥ यत्र क्वा पूर्वशत्रुर्माहिंसीः कृपणान्वृथा ॥ १२ ॥ इति प्रभाष्यतं देवी माया भगवती भुवि ॥
बहुनामनिकेतेषु बहुनामा बभूव ह ॥ १३ ॥ तयाऽभिहितमाकर्ण्य कंसः परमविस्मितः ॥ देवकीं वसुदेवं च विमु
च्यप्रश्रितो ब्रवीत् ॥ १४ ॥ अहो भगिन्यहो भाममया वां वत पाप्मना ॥ पुरुषादइवापत्यं बहवो हिंसिताः सुताः
॥ १५ ॥ सत्त्वहं त्यक्तकारुण्यस्य क्त्वा तिसुहृत् खलः ॥ काँल्लोकान्वैगमिष्यामि ब्रह्महेव मृतः श्वसन् ॥ १६ ॥ दैव
मप्यनृतं वक्ति न मर्त्या एव केवलम् ॥ यद्विश्रंभादहं पापः स्वसुर्निहतवान् शिशून् ॥ १७ ॥

तोति ज्ञात्वा वारयति पाठांतरे मामां कृपणां वृथाऽहिंसीः हिंसितवानसीति ॥ १२ ॥ बहुनामनिकेतेषु वाराणस्यादिस्थानेषु ॥ १३ ॥ परमविस्मि
तः कथं देवी वागनृता जातेति ॥ १४ ॥ भामहे भगिनी भर्तः पुरुषादोराक्षसो यथा स्वापत्यमेव हिनस्ति तद्वत् ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥